

Ved vintertid, når skoven står

Tekst: H. P. Holst, 1840, Melodi: H. P. J. Lyngbye

1.

Ved vintertid, når skoven står
med rimfrost i de dunkle lokker,
og stormen vildt mod ruden står,
og sneen sig på taget flokker,
om dette bord så mangan gang
vi samledes ved bægerklang
//: og glemte vintrens barske sang,
thi der var forår i vort hjerte, ://

2.

Men tiden driver lumsk sit spil,
thi, medens sorgløst her vi spøge
og glemme rent, at den er til,
at hævne sig den vil forsøge.
Den stjæler rosen af vor kind,
den røver, flygtig som en vind,
//: os mangan ven, hvis brodersind
i ungdomstid vi elske lærte, ://

3.

Selv dette sted, hvor vi har leet
af tidens veksel og forandring,
og som vor bedste fryd har set,
er kun et herberg på vor vandring.
Vi kom hertil, alt var så smukt,
ustandset steg vor tankes flugt,
//: bag løvet vinkte træets frugt,
men for at nå den vi bortdrage, ://

4.

Vor glædeskalk er snart udtømt,
og mangt et minde vil udslettes,
men hvad vi her har tænkt og drømt,
det, føle vi, kan ej forgettes,
thi skæbnen skiller ven fra ven,
men sjælen søge vil igen
//: landflygtig til det sted, hvor den
din ungdoms fryd har ladet tilbage, ://

Hans Peter Holst (23. oktober 1811 - 2. juni 1893)
Hans Peter Johan Lyngbye (15 Juli 1834 - 15 April 1920)